

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

Izložba je realizirana uz financijsku potporu Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske.

Kontakt:
tel.: +385 95 9156 707
e-mail: miro.martinic@gmail.com
web: martinicphotography.com

Miro Martinić

Fantastična zbilja [druga]

Izložba cijanotipija

03.11.
25.11.
2022.

Galerija
KRALUŠ
Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Mitopoetičke cijanotipije

Među domaćim poklonicima davnih fotografskih tehnika, posebno se jedinstvenošću i estetikom ističu cijanotipije Mire Marinića. Ovaj fotografski proces, za kojeg se dugo smatralo da je namijenjen za kopiranje skica, dijagrama, nacрта i bilježaka, otkrio je engleski astronom sir John Herschel 1842. godine. Kasnije je botaničarka Anna Atkins ovaj fotografski proces za ilustriranje svojih knjiga o algama i papratima, i tako postala prva žena fotograf u povijesti. U sve to vraća nas Miro Martinić svojim radovima čokota, trsja, čvorova drveća i gljiva. Slike cijan plave boje zatiču nas ne samo neobičnim tehničkim izrazom i plavkastim monolitom, već i asocijativnim izborom tema. Naime sve te biljne atrakcije pomno su izabrane i slične drugim bićima (glavama ptica, očima, ribama, sipama, uvećanim glavama nekog kukca i tome slično). Zato Marinićeve radovi djeluju arhaično i gotovo magično, jer u prirodi nastoje uočiti dodatno značenje i u svojoj naravi podsjećaju na alraune, iako ove nisu fotografije. Radi se o magijskim predmetima iz srednjeg vijeka i kasnije koji se pojavljuju u Gorskom kotaru, a ustvari su čvorovi drveća ili čokota koji liče na nečije lice, figuru, životinju ili kakav prepoznatljiv oblik, a koristile su se u magijske svrhe. Arhaična estetika Mire Marinića veoma je asocijativna i uvodi nas u jedan posve jedinstveni svijet, rijedak u suvremenoj fotografiji.

Marijan Grakalić

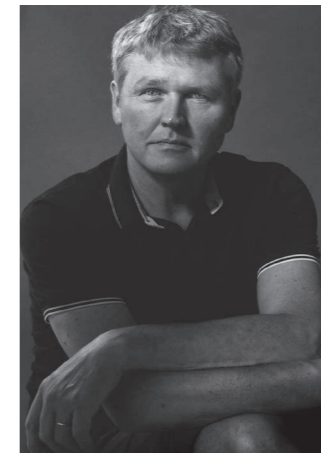
Fantastična zbilja trsa

Fotografija kao likovna vrsta ulazi u prostor umjetnosti u situacijama kada snimljena scena nije tek bilježenje, već i njena interpretacija, upisanost doživljaja s iskrom emotivnog. Miro Martinić okom kamere ostvario je impresivan opus, posebno zanimljiv u segmentu fotografija vezanih uz kazališne, poglavito baletne, predstave. U novom ciklusu Martinić je otkrivao prikriveno, dajući motivu u nalaženju intrigantnog kadra novu dimenziju. Zašao je u vinograd, među trsove prepoznajući prizore posebne pitoreskosti. Čvorovitost trsova svojim prirodnim rastom u slijedu vremena, ali i određene intervencije na stablu loze (potrebitih za sam prinos ploda) nudi izgled neobične likovne sadržajnosti. Dakako treba ih vidjeti iznad i ispod doslovnog, jer su najčešće neprimjetni u prvom pogledu. Martinić vođen naznakom ideje zamišljene motivske širine čistoćom oka u raznolikoj ponudi, i banalnog i slikovitog, razaznaje privlačnost bogatstva tematske cjeline. Ipak ne radi se o unaprijed strogo postavljenim sadržajnim pravilima već o postupnom skladanju, s nitima bliskih karakteristika na zajedničkoj „ikonografskoj“ potki. Martinić se ne vodi atraktivnošću pod svaku cijenu već se istinskim predanjem prepušta logici unutrašnjih dodira. Ulazak u vinograd nije bio tek šetnja u uređeni krajolik, već potreba za poistovjećanjem s njegovim jedinkama, s vitalitetom njihove tvarnosti, s detaljima, idealnim u priči o fantazmagoričnosti u zbilji. Stvaralačkim senzibilitetom Martinić je vidio stanja preobraženog realiteta podignutog do razine fantastičnog. U tkivu trsa izrastaju animalističke forme, gotovo zastrašujuće anatomije, s glavama i gigantiziranim očima, oblici odmaknute stvarnosti. S naglašenim pokretom vidljivim u slutnji napuštanja sigurnosti razvedenog vertikaliteta u boravištu vinogradarskog stabla. U svijetu uzbudljive ljepote „primjerci“ maštovite motivike isčitavaju se u rasponima od metafizičkog do nadrealnog, sa scenama višeznačnih prizvuka.

Martinić nadilazi postupke klasične fotografije i složenošću cianografije (obogaćene i vlastitim rješenjima) i radozalošću postiže slojevitost likovnog polja, tako da svako ostvarenje (u početnoj datosti identično) ima karakter originala. Tehnička, a time likovna inovativnost omogućuje Martiniću u odabranoj paleti čistoću tonkog (primjerice u njegovanju plavetnila), prostorna proširenja u kompozicijskoj uravnoteženosti, s potporom svojevrsnoj bajkovitosti činjeničnog. Fasada frekvencijama opne svojom ekspresivnom bujnošću odraz je Martinićevog osjećaja za strukturu materijala, za čvrstoću i pore drveta, za akcente nakupina i tanahnost crteža, za životne sokove koji dotjeruju i razaraju površinu. Martinić mjerom čednosti i strasnosti prati taj dijalog na bojištu godova drveta preko oblića govornjive dramaturgije. S kucavicom svjetla, odnosom tamnih i svijetlih partija, njihovim odmjenjenim prijelazima i bljeskom prozračnosti, do svjetla nositelja sugerirane tjelesnosti.

U pomacima motrišta obrisi i obline dočaravaju vrtloge u raslinju, zavodljive i tjeskobne forme, koje je Martinić fotografijama privremeno zaustavlja, a zatim im je umjetničkim temperamentom dao novo vrijednosno ozračje. Potvrdio se kao majstor klasične i moderne fotografije koji vidi mogućnosti i varijacije kreativnih iskoraka.

Stanko Špoljarić

Miro Martinić rođen je u Zagrebu 1967. godine. Od mladosti pokazuje interes za fotografiju, a u srednjoj školi počinje intenzivno proučavati fotografske tehnike i započinje izražavati svoju kreativnost kroz fotografski medij. Posebno ga inspiriraju linije pejzaža i crte lica ljudi koji ga okružuju. Zagorski pejzaž s portretima ljudi tog kraja je i bila tema prve samostalne izložbe još daleke 1988. godine. Od 1994. u potpunosti se posvećuje fotografiji kao životnom pozivu. U svojoj karijeri radi kazališnu fotografiju, reportaže, portrete, fotografiju arhitekture, hrane, modna snimanja, te uvijek pronalazi način da pokaže svoj osobni pristup, nikad nametljiv, a opet prepoznatljiv i sasvim drugačiji. U profesionalnom angažmanu surađuje s mnogobrojnim tvrtkama. Kao kontrast profesionalnoj fotografiji, teme koje ga pokreću u umjetničkom izražaju proizlaze iz suradnje s mnogobrojnim scenskim, glazbenim i likovnim umjetnicima, te nastaju kao intimno bilježenje trenutka. Također intenzivno radi na njegovanju starih fotografskih tehnika. Član je ULUPUH-a (Hrvatska udruga likovnih umjetnika primijenjenih umjetnosti) i HZSU-a (Hrvatska zajednica samostalnih umjetnika). Živi i radi u Zagrebu.

Popis 27 izloženih radova izvedenih tehnikom cijanotipije:

*Cijanotipija 1.-12.: 50 x 70 cm,
Cijanotipija 13.-25.: 70 x 50 cm,
Cijanotipija 26., 27.: 100 x 70 cm.*

